

NORSK LOVTIDEND

Utgitt etter offentlig tiltak ifølge lov av 1 april 1876.

Nr. 8	Utgitt 5 mars	1947
Innhold.		Side
Skr. om vedtekter for bruk av jordlovens § 55 overfor innabygdsboende i Tinn		69
» om vedtekt for torghandel på Raufoss		70
» om at bygningsloven gjøres gjeldende for Enebakk		72
» om opphevelse av § 49, punkt 1 og 2 b i politivedtekten for Drammen		72
» om bandtvang for hund i Gjøvdal		72
» om at bygningsloven gjøres gjeldende for et område av Sola ..		72
Kunngj. om honved til fisk- og sildekasser		72
Skr. om endr. av feieregulativet for Borgund, Møre og Romsdal fylke		73
Lov om straff og økonomisk ansvar for landssvikarar (Landssviklova)		73
» om rettergang i landssviksaker		90
Midlert. lov om tillegg til lov om suspensjon av statsborgerlig stemmerett		101
» om tillegg til luftvernlovgivningen		102
» om betinget fritaking for inntektsbeskatning av gevinst ved forsikring, krigsskadetrygd eller annen erstatning for tap av driftsmidler i næring		105
Res. om at den myndighet som etter forannevnte lov blir å utøve av vedk. departement, legges til Finansdepartementet		107
» om forbud mot fiske med snurrevad i Trondheimsfjorden m. v.		107
» om forbud mot tilvirkning m. v. av torsk m. v. på kyststrekningen fra og med Finnmark til og med Nord-Møre		108

Skrivelse fra Landbruksdepartementet.

14 febr.

Herved meddeles at departementet har godkjent de av Tinn herredsstyre, Telemark fylke, 10 desember 1946 fastsatte vedtekter for bruk av § 55 i jordloven overfor innabygdsboende eiere av jordbruk.

Vedtektene lyder så:

§ 1. Finnes jordbruk tilhørende innabygdsboende å være i vanhevd kan jordstyret etter på forhånd å ha innhentet samtykke fra Landbruksdepartementet, og i samsvar med hva som er bestemt i § 55 i lov av 22 juni 1928 om ordning av visse jordspørsmål, gi eieren pålegg om å bringe bruket opp i forsvarlig hevd. Bedømmelsen av

14 febr. om vanhevd i lovens forstand kan sies å være til stede, må skje under tilbørlig hensyn til jordas beliggenhet og skikkethet for dyrking, samt til om brukets drift sammenlignet med hva det antas å være gjennomsnittet for tilsvarende jord i herredet, må sies å være i vesentlig grad dårlig skjøttet.

§ 2. Vedkommende jordbruk skal på forhånd befares av det samlede jordstyre. Eierne skal gis et passende varsel om befaringen, og han har adgang til å være til stede under denne. Før jordstyret utferdiger sitt pålegg, skal han gis anledning til å uttale seg. Deretter blir departementets samtykke å innhente.

§ 3. Før slikt pålegg blir gitt, skal forholdet søkes ordnet i minnelighet ved at jordstyret henstiller til eieren å iverksette de arbeid som det mener bør foretas for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

Jordstyret skal i pålegget til eieren påpeke manglene ved brukets drift og fastsette de arbeid som skal utføres for å bringe jorda i forsvarlig hevd.

§ 4. Til å etterkomme pålegget skal det settes eieren en rimelig frist, hvis lengde blir å avpasse etter arten og omfanget av de arbeid som skal utføres. Så vel under fastsettelsen av disse som av fristen skal det tas tilbørlig hensyn til eierens økonomiske stilling og personlige arbeidsevne.

§ 5. For overtredelse av pålegget fastsetter jordstyret en årlig løpende tvangsmulkt som blir å beregne fra den tid eieren får meddelelse om den, og forfaller til betaling hvert år, dog ikke i noe tilfelle før utløpet av den frist som er satt for utførelsen av de pålagte arbeid.

§ 6. Mulkten fastsettes og forkynnes for eieren samtidig med pålegget om arbeidets utførelse. Ved fastsettelsen av mulktens størrelse skal jordstyret nøkternt prøve alle omstendigheter som kan antas å influere på den. Særlig må det tas hensyn til eierens økonomiske evne. Mulkten må ikke i noe tilfelle overstige kr. 1 000 pr. år. Den inndrives og avsettes i samsvar med hva derom er bestemt i lovens § 54.

15 febr.

Skrivelse fra Handelsdepartementet.

I medhold av §§ 90 og 109 i lov om handelsnæring av 8 mars 1935 stadfester departementet herved med en del redaksjonelle endringer som gjeldende inntil videre den av V. Toten formannskap, Opland fylke, 14 oktober 1946 vedtatte vedtekt for torghandel på Raufoss.

Vedtekten lyder så:

§ 1. Torgstyret består av 3 medlemmer valgt av formannskapet for valgperioden.

Politiet, (og/eller en ansatt oppsynsmann) ordner den daglige 15 febr. torghandel og påser at vedtekter og pålegg overholdes.

§ 2. Som faste torgdager fastsettes tirsdag, fredag og lørdag, tirsdag og fredag fra kl. 8 til kl. 17, lørdag fra kl. 8 til kl. 14.

Torgstyret kan ved enkelte anledninger gi tillatelse til torg-handel også på andre dager.

§ 3. Adgang til torghandel har:

A. Uten avgift:

Bygdens innvånere til forhandling av produkter av egne gårds- eller hagebruk eller av egen husflid, utbytte av egen jakt eller eget fiske samt ville bær eller frukter.

B. Mot avgift:

Utenbygds personer som torgfører varer som nevnt under punkt A, svarer en avgift på kr. 1 pr. torgdag. Alle mellom-handlere (både innen- og utenbygds) betaler kr. 5 pr. torgdag.

§ 4. De som handler med næringsmidler, skal rette seg etter de alminnelige eller spesielle bestemmelser som er eller blir fastsatt av helserådet.

For handel med kjøtt og fleisk gjelder dessuten:

- a. Handel med kjøtt og fleisk må bare foregå i tidsrommet 1 oktober —1 april.
- b. Oppdeling av slakt er tillatt, men all handel med opparbeidet kjøtt eller fiskemat er forbudt.

§ 5. Enhver handlende må rette seg etter den orden som poli-tiet (oppsynsmannen) fastsetter.

For øvrig skal der iakttas følgende:

- a. Ved kjøretøyers ankomst til torget skal hestene straks sendes bort.
- b. Ingen må hindre den frie ankomst til salgs plassene eller på annen måte forstyrre handelen.
- c. Det er forbudt så vel for de handlende som for publikum å kaste kasserte varer, papir eller annet avfall på torget eller etter-late seg kasser, korges, eller annen emballasje.

Videre gjelder plikt til å vise fornøden renslighet.

§ 6. Overtredelse av denne vedtekt eller av forskrifter eller på-legg, som blir gitt i medhold av den, vil foruten å medføre bort-visning fra torget, også kunne bli påtalt og straffet i henhold til lov om handelsnæring av 8 mars 1935 §§ 112 og 113, jfr. § 92.

Avgift som er betalt, godtgjøres ikke ved bortvisning.

- 15 febr. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**
I medhold av § 1 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 gjøres bygningslovens bestemmelser gjeldende for Enebakk herred i Akershus fylke.
- 17 febr. **Skrivelse fra Justisdepartementet.**
Ifølge bemyndigelse gitt ved kongelig resolusjon av 16 januar 1925 med hjemmel i lov av 22 mai 1875 angående adgang til å gi dramatiske og andre offentlige forestillinger m. v., stadfester Justisdepartementet herved vedtak av Drammen bystyre i møte 25 november 1946, hvorefter § 49, punkt 1 og 2 b i politivedtekten for byen oppheves.
- 17 febr. **Skriv frå Landbruksdepartementet.**
Hermed vert stadfest vedtak av 20 januar 1947 av Gjøvdal heradstyre, Aust-Agder fylke, der det i medhald av § 3, 2. ledd, i lov frå 9 juli 1926 om ansvar for skade på bufe ved hund vert bestemt at alle som er eigar eller innehavar av hund i Gjøvdal herad, skal halda hunden i band eller forsvarleg innestengt eller inngjerd i den tid bufe beiter.
Dette skal ikkje gjelda hundar som under lovleg jakt kan godtgerast å vera fylgt på forsvarleg måte av eigar eller innehavar.
- 18 febr. **Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.**
I henhold til § 1 i lov om bygningsvesenet av 22 februar 1924 gjøres bygningslovens bestemmelser gjeldende for et område av Sola herred, Rogaland fylke. Grensene er tegnet inn på et kart som beror i departementet.
- 19 febr. **Kunngjøring om honved til fisk- og sildekasser.**
I medhold av lov om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer av 14 mai 1917 og kongelig resolusjon av 26 januar 1945, har Landbruksdepartementet bestemt:
§ 1. All bakhonved som på 90 cm lengde holder minst 3 cm i topp skal kappes i 90 cm lengde og nyttes til produksjon av kassebord til fisk- og sildekasser.
§ 2. Sagbruk som ikke selv produserer kassebord skal så snart skuren er avsluttet melde inn sin produksjon av slik honved til Landbruksdepartementet, Tømmer- og Trelastkontoret, som vil anvisе kjøper.
§ 3. All annen honved skal meldes inn til vedkommende salgforening.

§ 4. Landbruksdepartementet, Tømmer- og Trelastkontoret, kan 19 febr. dispensere fra disse bestemmelser.

§ 5. Overtredelse eller medvirking til overtredelse av disse bestemmelser er straffbar, jfr. lov om foranstaltninger til å sikre og ordne landets forsyning med livsfornødenheter og andre varer av 14 mai 1917 §§ 8 og 8 a.

§ 6. Disse bestemmelser trer i kraft straks.

Skrivelse fra Forsyningsdepartementet.

19 febr.

I henhold til § 19 i lov om brannvesenet av 15 august 1908 godkjennes med dette endring av feieregulativet for Borgund herred, Møre og Romsdal fylke, slik at takstene nå blir følgende:

For piper gjennom 1 etasje	kr. 0,95
» » » 2 »	» 1,20
» » » 3 »	» 1,45
» » » 4 »	» 1,65

For trukne rør kr. 0,15 pr. meter.

For anbringere kr. 0,15 pr. meter.

Lov om straff og økonomisk ansvar for lands- 21 febr.
svikarar. (Landssviklova.) **Nr. 1.**

VI HAAKON, Noregs Konge, gjer kunnigt:

at Oss er fyrelagt vedtak frå Stortinget av 14 februar 1947 som lyder so:

Kap. 1. Straffebod.

§ 1. Straffefyresegnene i dette kapitlet vert nytta berre når det er forsvarelt etter sakstoda og tilhøva i det heile, og åtmenne omsyn ikkje gjer det turvande å døma etter dei strengare straffeboda i kap. 8 eller 9 i den borgarlege straffelova eller i krigsartiklane i den militære straffelova.

Retten avgjer, ubunden av påstandane, um han skal døma etter denne lova eller etter den borgarlege straffelova eller krigsartiklane i den militære straffelova.

§ 2. Etter denne lova kan den verta straffa som etter 8 april 1940:

1. Var med i, eller søkte um eller samtykte i å verta med i:

- Nasjonal Samling eller tilknytt samskipnad.
- Annan samskipnad som verka i strid med nokor fyresegn i straffelova kap. 8 eller 9 eller i krigsartiklane i den militære straffelova.

21 febr. 2. Gav stunad til slik samskipnad som nemnt under 1, eller til
Nr. 1. strafflagde tiltak som samskipnaden sette i verk.

3. Dreiv eller var med i næringsverksemd for fienden på slik måte eller under slike tilhøve at det måtte reknast for lastverdigt («utilbørlig»).

4. Forbraut seg mot nokor av fyresegnene i straffelova kap. 8 eller 9 eller krigsartiklane i den militære straffelova, likefullt um åtferda ikkje gjeng inn under nr. 1—3 i denne paragrafen.

Det som er gjort av aktløyse, kjem ikkje inn under denne paragrafen, utan den aktlause åtferda er strafflagd i straffelovens kap. 8 eller 9 eller i krigsartiklane i den militære straffelova.

§ 3. Straffa for brot etter § 2 er fengsel eller tvangsarbeid upp til 3 år, bot, tap av ålmen tillit (tillitstap), jfr. § 10, rettstap, jfr. § 11, eller to eller fleire av desse åtgjerdene. I tilleggsstraff kan setjast forbod mot tilhald på visse område (tilhaldsforbod), jfr. § 12.

§ 4. Fyresegnene i § 2, nr. 1, gjeld ikkje den som 8 april 1940 var med i slik samskipnad som der nemnt, når han melde seg ut so snart han fekk greie på at samskipnaden eller leidarane dreiv verksemd i strid med noko bod i straffelova kap. 8 eller 9 eller i krigsartiklane i den militære straffelova.

§ 5. Er brot etter § 2 gjort under tvang, eller av ein som var under 18 år, kan straffa falla burt.

Det same gjeld:

a) brot etter § 2, nr. 1 og 2, so framt den skuldige har gjort det godt att med gagns dåd for landet i krigstida,

b) brot etter § 2, nr. 3, for den som herre var vanleg arbeidar eller undergjeven tenestemann i verksemda for fienden.

§ 6. Avgjerande for storleiken på straffebøtene etter denne lova er ikkje berre den strafflagde åtferda og skaden som er valda, men òg kor mykje brotsmennene etter sine kår og inntektsvoner venteleg kan greida.

Har nokon etter 8 april 1940 fullført rettshandlar som i § 23 og 24 nemnt, skal råda hans reknast som um dei rettshandlane var ugjorde.

§ 7. Straffebøtene vert innsøkte med utpanting. Reglane for undantak frå utlegg er dei same som ved utpanting for skattar og offentlege avgifter. Utan hinder av fyresegnene i lov um trygdeavtalar frå 6 juni 1930 kan det takast utlegg i dei rettar den domfelde som trygdetingar, trygdehavar eller ytingsmottakar har mot selskapet etter ei trygdeavtale. Med heimel i utlegget kan staten andsynes selskapet gjera krav på atterkjøpsverdet, so framt den domfelde sjølv har slik rett. Gjev trygdinga ikkje høve til atter-

kjøp kan staten krevja pengeverdet av det fritrygdebrevet den dom- 21 febr. felde har rett til på grunnlag av premiebetalingane. Nr. 1.

Er brotsmannen i annan manns tenest, kan Erstatningsdirektoratet gjeva arbeidsgjevaren påbod um å halda att ein viss part av løna til avdrag på bota. Tener brotsmannen ikkje over kr. 3 000 i året, må lønsfrådraget ikkje utan hans samtykke vera større enn at han fær att minst to tridjepartar. Fylgjer ikkje arbeidsgjevaren påbodet, vert han andssvarleg for den summen som skulle vore hal- den tilbake. Både i dette tilfelle og når arbeidsgjevaren ikkje har betala tilbakehaldne pengar til direktoratet, kan summen søkjast inn med utpanting hjå honom.

Bøter kan òg krevjast tilbakehaldne i andre inntekter av det slaget som er nemnt i lov um tvangsfullføring frå 13 august 1915 § 72. Fyresegnene i fyrre leden gjeld på tilsvarande måte.

Er den strafflagde gjerninga gjord på vegner av, eller til beste for selskap, stifting eller samskipnad, kan domen gjera bota inn- søkjande ikkje berre hjå gjerningsmannen sjølv, men òg hjå den han gjorde gjerninga for.

§ 8. Er ei straffebot ikkje å få med innsøkjing, kan påtale- makta so framt den skuldige er arbeidsfør, setja honom i offentleg eller privat arbeid eller tvangsarbeid til bota er upptent, men ikkje lenger tid enn eitt år.

Kongen gjev nøgjare fyresegner um gjennomføringa av denne rådgjerda, um fastsetjinga av vederlaget for arbeidet og um kor mykje skal haldast tilbake til avdrag på bota.

§ 9. So framt nokon viljande eller aktlaust let vera å betala straffebot som han er dømt til, endå han har pengane eller evne til å få tak i dei, vert han straffa med fengsel eller tvangsarbeid upp til 3 år.

§ 10. Den som vert dømd til tap av ålmen tillit (tillitstap) misser:

1. Røysteretten i offentlege saker.
2. Retten til å gjera tenest i landsforsvaret.
3. Offentleg tenest som han har.
4. Retten til å få offentleg tenest.
5. Retten til å ha yrke eller driva verksemd som treng offentleg autorisasjon eller godkjenning.
6. Retten til å driva annor slik sjølvstendig næringsverksemd som det vert fastsett i domen.
7. Leidartenest og lønte og ulønte tillitspostar i selskap, stiftingar og samskipnader.
8. Retten til å få tenest eller post som under 7 nemnt.

21 febr. 9. Retten til å ha eller få

- Nr. 1.
- a) eigedsrett til fast gods eller norsk registreringspliktig skip,
 - b) slik rett i fast gods som det etter lovene til kvar tid krevst konsesjon til,
 - c) aksiar eller andre partar i norske næringsdrivande selskap eller samskipnader,
- alt so langt det vert fastsett i domen.

Retttap etter nr. 2 er ikkje til hinder for at den domfelde vert pålagd å gjera arbeid for forsvarsmakta etter fyresegner i andre lover.

Nr. 3 i denne pragrafen gjeld òg tenest eller arbeid som gjeng inn under fyresegnene um utreinsking i den offentlege tenesta.

Tillitstap etter dom kan vera livsvarigt eller på åremål, men ikkje stuttare enn 10 år. Tap av tenest, post eller yrke som nemnt i nr. 3 og 7 gjeld for alltid, like fullt um tillitstapet er på åremål.

§ 11. Dom på retttap kan gå ut på frådøming av ein eller fleire av dei rettane som er nemnde i § 10. Retten kan fastsetja at retttap etter § 10, nr. 5, 7 og 8 berre skal gjelda tenest, ålag eller leveveg av det eller dei slag som domen nemner.

Dei rettane som er nemnde i § 10, nr. 1, 2 og 4 kan frådømast for 10 år eller for alltid, dei som er nemnde i § 10, nr. 5, 6, 8 og 9 for alltid eller for so lang tid som retten fastset.

§ 12. Når det trengst til å hindra uro i samfunnet eller til å avvenda fåre for folk eller gods, kan retten — utan skil kor stor hovudstraffa er — setja den tilleggstraffa at den domfelde ikkje må vera eller koma på visse område. Sameleis når slikt forbod er turvande til å møta freistnader på å kringgå dom etter §§ 10 eller 11, eller når andre serlege grunnar er for det.

Når tilhaldsforbodet ikkje trengst lenger, kan Kongen ta det burt, på eller utan vilkår.

Kap. 2. *Fyresegner um inndraging, skadebøting o. a.*

§ 13. Eiga til slike samskipnader som er nemnde i § 2, nr. 1, skal dragast inn til inntekt for statskassa.

§ 14. All inntekt, eigedsauk og onnor økonomisk vinning av eller frå slik åtfærd som er strafflagd i § 2, kan dragast inn. I staden for ting eller rettar kan verdet deira verta inndrege etter avgjerd av retten.

So framt størsteparten av ei næringsverksemd var i strid med nokor fyresegn i § 2, kan vinninga av heile verksemda verta inndregi.

§ 15. Er brot etter § 2 gjort på vegner av eller til beste for 21 febr. andre, kan deira vinning og dragast inn i samsvar med fyresegnene Nr. 1. i § 14.

Domen kan gå ut på at gjerningsmannen og dei han var målsmann for, skal svara ein for alle og alle for ein for den inndraginga, som vert fastsett for kvar av deim.

Var to eller fleire saman um det som gjev grunn til inndraginga, svarar dei ein for alle og alle for ein for den inndraginga som vert fastsett for kvar av deim.

§ 16. Har lagsmann, tillitsmann, leidar eller annan som var knytt til verksemda i selskap, stifting eller samskipnad, fått part i vinning, som gjeng inn under § 14, jfr. § 15 fyrste leden, kan det han fekk — eller verdet av det — dragast inn hjå mottakaren, likefullt um han ikkje sjølv var med på eller kjende til den strafflagde åtferda. Dette utan skil kva måte det vart utbytt på.

Har selskapet, stiftinga eller samskipnaden i ein viss tidbolke drive fortienstverksemd som for størsteparten var ulovleg etter fyresegnene i § 2, kan alt som er utbytt for den tidbolken verta inndrege.

Hjå arbeidarar kan inndraging etter denne paragrafen berre gjerast so framt og so langt det dei har teke mot, er meir enn rimeleg løn. Det same gjeld tenestemenn som ikkje hadde leidartenest.

Fyresegnene i denne paragrafen gjeld tilsvarande for einskildmannsverksemd, når ulovleg vinning er utbytt til nokon som var tilknytt verksemda.

§ 17. Har nokon til andre enn dei som er nemnde i § 16, gjeve burt, avhendt eller onorleis late frå seg eigedomsverde som han har fått på den måten som §§ 14 og 15 segjer, kan det mottekne eller tilsvarande pengesum verta inndrege hjå mottakaren. Dette gjeld berre når mottakaren er ein av nærfolket til avlåtaren eller til ein lagsmann i selskapet, jfr. straffelovens § 5, eller når han visste eller burde skyna at det mottekne skreiv seg frå slik vinning som nemnt i §§ 14 og 15.

§ 18. Har ein offentleg tenestemann forbrote seg etter § 2, kan løna hans eller anna vederlag inndragast, alt eller noko, endå um vilkåra etter § 14 vantar.

§ 19. Inndragingssummane vert fastsette etter desse reglar:

1. Når vinning av næringsverksemd som er drivi i strid med § 2, vert inndregi etter §§ 14 og 15, kan retten godkjenna at lovlege utgifter kjem til frådrag i bruttoinntekta. For vederlag til styresmenn og andre tillitsmenn skal det ikkje gjevast frådrag. For vinning som nemnt i §§ 14 og 15 av arbeid hjå andre avgjer retten um og kor stort inntektsfrådrag skal gjerast. Det same

21 febr. gjeld slengeinntekter og fortjenest av verksemd som ikkje kan
Nr. 1. reknast for næringsdrift. Ved inndraging etter §§ 16—18 kan
det ikkje gjerast kostnadsfrådrag utan retten i serskilde tilfelle
gjer vedtak um det.

2. Inndraging etter §§ 14, 15, 17 og 18 skal òg gjelda avkastning
av verde som er fått på den måten desse paragrafane nemner.
Har ein ting eller rett minka i verde, kan ein pengesum som
svarar til verdminken takast med i inndraginga.

3. Fyresegnene under 2 gjeld òg inndraging etter § 16, so fram
den som inndraginga vert gjord hjå, visste eller burde ha
skyna, at den vinninga han fekk part i, var tent på slik måte
som § 14, jfr. § 15, nemner.

4. Er det uråd å få inndragingssummen etter §§ 14—18 nøgje
utrekna, kan inndraginga gjerast etter skyn.

5. For betala eller ilikna inntekts- eller midelskatt av penge-
summar, ting eller rettar som skal inndragast etter §§ 14—18,
kan retten, um han finn grunn til det, gjera frådrag i inndrag-
inga etter skyn.

§ 20. Inndraging kan fremjast utan at dei subjektive vilkår
for straffedom er til stades, og utan at straffesak er reist eller kan
reisast mot nokon.

§ 21. Ved inndraging gjeld fyresegnene i § 7, fyrste, andre
og tridje leden på tilsvarande måte.

Viser det seg at det med inndraging etter §§ 14—17 er teke
meir enn det som svarar til den vinninga som skal inndragast etter
§§ 14 og 15, skal overskotet betalast tilbake. Kongen kan gjeva
nøgjare reglar um tilbakebetalinga.

§ 22. Dei som etter 8 april 1940 på strafflagd måte stod i slik
samskipnad som i § 2 nr. 1, nemnd, svarar for den skaden sam-
skipnaden valda med medverking til rettsstridig landsstyring og
onnor rettsstridig åtferd i tida etter at dei vart lagsmenn. Det same
gjeld skade som andre lagsmenn gjorde med åtferd som høyrde
med til fyremålet eller verkmåten åt samskipnaden. Ansvarét gjeld
òg framtidige inntektstap og likeeins opppreisnad, jfr. § 19 i inn-
føringslova til straffelova.

Skadebotansvarét for den einskilde lagsmannen vert fastsett
etter brotsverket, skulda, dei økonomiske kåra hans, og tilhøva i
det heile. Når det er rimelegt kan ansvarét falla heilt burt.

Fyresegnene i § 6 andre punktum og § 7, fyrste, andre og tridje
leden, gjeld på tilsvarande måte.

Erstatningsdirektoratet skal gjera skadebotskravet gjeldande
for skadelidaren. Det kan setja påtalemakta i sin stad til dette.

I serlege tilfelle kan direktoratet samtykkja i at skadelidar som

er påført skade som gjeng inn under fyrste leden, sjølv gjer skade- 21 febr.
botskravet gjeldande mot dei som er beinveges andsvarlege for ska- Nr. 1.
den. Dette har skadelidaren òg rett til når direktoratet er spurt um
det vil gjere andsvaret gjeldande mot den beinveges andsvarlege og
har sagt nei.

Krav på bot for skade som er valda med brot på denne lova,
men som ikkje kjem inn under fyrste leden kan Erstatningsdirek-
toratet gjera gjeldande for skadelidaren i fall han bed um det.
Det kan setja påtalemakta i sin stad til dette. Vert kravet gjort
gjeldande i serskild sak utan samanheng med straffesak, kan veder-
lag krevjast — etter avtale eller fastsetjing av retten.

§ 23. Når det er fåre for at ein som er eller vert dømd etter
denne lova til straffebot, inndraging eller skadebot, kjem til å vanta
verde til å greida ansvaret, kan retten attra gåvur som den skuldige
har gjeve eller oppfylt etter 8 april 1940.

Til gåvur vert rekna:

- a) Avhending mot vederlag som er so for lite at avhendinga må
reknast for burtgjeving.
- b) Arvforskot og avkall på fallen arv.
- c) Avgjerd at oppnemning til ytingsmottakar etter livstrygdeavtale
ikkje kan gjerast um.
- d) Avkall på retten som ytingsmottakar etter livstrygdeavtale.

§ 24. Når tilhøva er som i § 23 nemnt, kan retten attra av-
hendingar, handlar, byte, påheftingar og andre rettslege avgjerder
som den domfelde har teke etter 8 april 1940, so framt det er grunn
til å gå ut ifrå at avgjerda

- a) hadde til fyremål å få tak i verde som var lettare å lura utan
frå oppfylling av skyldnad etter § 23, eller
- b) minka evna til slik oppfylling, eller
- c) var skikka til å leggja vansker i vegen for oppfyllinga.

Det er ikkje høve til attring, utan motparten visste eller burde
ha skyna at avgjerda hadde slikt fyremål eller slik verknad som
nemnt.

§ 25. Når gåve vert attra etter § 23, skal mottakaren etter
vedtak av retten leggja frå seg gåva eller gåveverdet til Erstat-
ningsdirektoratet mot å få ytt vederlag tilbake eller vederlagsverdet
frådrege. Er mottakaren ein av nærfolket til gjevaren, jfr. straffe-
lovens § 5, eller visste han, eller burde han ha skyna at gåva minka
evna hjå gjevaren til å greida andsvaret etter § 23, kan han gjerast
andsvarleg for avkastning og verdmink; og tilbakelevering eller frå-
drag kan han berre krevja so framt og so langt han provar at veder-
laget eller verdet framleis høyrer den domfelde til.

21 febr. Attring etter § 23 b—d gjer avgjerdene ugilde, so Erstatningsdirektoratet kan krevja utlevera arven, krevja utbetala atterkjøpsverdet av livstrygdinga eller pengeverdet av det fritrygdebrevet som trygdeavtala og premiebetalingane gjev rett til, og gjera gjeldande retten som ytingsmottakar etter livstrygdeavtale.

Har mottakaren avhendt gáva, kan kravet etter desse fyresegnene gjerast gjeldande mot seinare mottakarar, so framt dei visste eller burde ha skyna at den fyrste burtgjevinga minka evna hjå gjevaren til å greida det andsvaret som er nemnt i § 23.

§ 26. Når avhending, handel eller byte vert attra etter § 24, skal kontraktmotparten gjeva frå seg det mottekne til Erstatningsdirektoratet. Vederlaget kan han berre krevja att, so framt han provar at det framleis høyrer den domfelde til. Retten kan og gjera kontraktmotparten ansvarleg for avkastning og verdminnk.

Vert påheftingar eller andre rettslege avgjerder attra, kan retten heilt eller i nokon mun avgilda eller umskipa avgjerdene og gjeva påbod um tilbakebetaling etter fyrre leden.

Har kontraktmotparten avhendt ting eller rett, kan attring etter reglane i denne paragrafen gjerast gjeldande mot seinare mottakarar og, so framt dei kjende eller burde ha kjent dei umstende som var attringsgrunnen andsynes den fyrste mottakaren.

§ 27. I privat attringssak, jfr. § 22, har saksøkjaren dei rettene som elles tilkjem Erstatningsdirektoratet etter §§ 25 og 26.

§ 28. Når ektemaken til den skuldige etter § 2 visa god nasjonal ånd og åtferd i krigstida, kan inndragings- og skadebotsandsvaret setjast soleis at ektemaken heilt eller i nokon mun fær ha att sin halvpart av sambuet, endå um det er den skuldige som har rådveldet over dei verde det gjeld. Retten kan då samstundes fastsetja at serskilt nemnde ting eller rettar som høyrer sambuet til, skal vera sereiga til ektemaken eller at sameiga straks skal inn under rettslegt skifte.

Når den skuldige sit i uskift bu, eller andre serlege umstende ligg fyre, kan retten setja ned inndragings- og skadebotandsvaret til beste for borna hans eller andre som han sit i uskifte med. So framt nokon av borna eller ervingane etter den avlidne ektemaken var med i Nasjonal Samling eller på andre måtar stelte seg nasjonalt uverdigt i krigstida, kan retten taka avgjerd um at nedsetjinga berre skal koma dei andre ervingane til godes.

Set retten soleis ned inndragings- eller skadebotandsvaret, skal han samstundes taka avgjerd um at serskilt nemnde ting eller rettar som høyrer den skuldige eller det uskifte buet til, skal vera sereigedom åt vedkomande born eller ervingar, eller at det uskifte buet straks skal inn under rettslegt skifte.

§ 29. Soframt den som har forbrote seg mot straffeboda i 21 febr. § 2, døyr fyrr inndraginga eller skadebotskravet er betala, kan andsvaret gjerast gjeldande mot ervingane. Er det halde skifte, svarer ingen av ervingane for meir enn det han tok i mot i arv, minder han visste eller burde ha skyna at slikt andsvar kunde koma upp.

§ 30. Vert nokon av styret i selskap, stifting eller samskipnad frådømd umbodet eller hindra i tenesta av di han har gjort seg skuldig i brot mot straffefyresegnene um landssvik, kan fylkesmannen eller den han gjev fullmakt, setja inn ein annan styresmann for tida til dess ein lovleg oppnemnd ettermann kan gjera tenest.

§ 31. Kongen gjev nøgjare fyresegner um avhendingsmåten for ting og rettar som kjem inn under dom etter § 10, nr. 9, jfr. § 11.

Kap. 3. *Fyresegner um kverrsetjing, styring o. a.*

§ 32. Til trygd for straffebots-, inndragings- og skadebotskrav kan påtalemakta kverrsetja ting og andre eigedomsverde som høyrer til

- a) den som med skilleg grunn er mistenkt for brot etter § 2,
- b) den som det truleg vert reist inndragings-, skadebots- eller attringsøksmål imot etter denne lova.

Er det fåre med å venta, kan politiet gå til kverrsetjing utan fyrehandsvedtak; men då skal det gjeva melding til påtalemakta utan drygging.

Når det er tid til det, og saka gjeld store verde, lyt retten ha samtykt på fyrehand. I alle tilfelle då fyrehandssamtykke vantar, skal kverrsetjinga leggjast fram for retten til stadfesting snarast mogeleg og seinast innan 3 månader.

Retten, påtalemakta eller politiet sett kverrsetjinga i verk.

§ 33. Dei kverrsette ting og verde skal skrivast upp so nøgje som mogeleg. Den det er halde kverrsetjing hjå, skal få rettkjend avskrift av lista.

Er det fåre for at kverrsetjinga vert fåfengd um eigaren fær ha dei kverrsette ting og verde i si varetekt, skal dei takast frå han.

Kverrsetjinga skal tinglysast. Gjeld det registrert skip skal ho dessutan først inn i skipsregistret. Avgifta for tinglysing og registrering vert rekna etter sportellovens § 52, fyrste leden, jfr. § 67, fjerde leden.

Melding um kverrsetjinga skal sendast til Erstatningsdirektoratet snarast råd er.

Kongen kan gjeva nøgjare fyresegner um framgangsmåten med kverrsetjing.

21 febr. i § 34. Erstatningsdirektoratet har tilsynet med kverrrsette ting
 Nr. 1. og verde og tek seg av det som vert fráteke eigaren.

Det kan søkja inn uteståande krav. Det kan gjeva, segja upp, taka av eller skipa um avtalur. Det kan avhenda ting og rettar og elles taka alle dei rådgerder som trengst til å hindra tap eller spara tarvlause utgifter.

§ 35. Er det turvande å taka trygd i heile midelen åt nokon som det kan haldast kverrrsetjing hjå etter § 32, kan påtalemakta setja den midelen under styring av ein tilsynsmann. Sameleis kan det gjerast med ei heil økonomisk verksemd under eitt, når kverrrsetjing av einskilde ting kom til å hindra eller meinka drifta.

Vedtak etter fyrre leden må ha godkjenning av retten fyreåt. Er det fårlegt å venta, kan påtalemakta ta avgjerd på eiga hand, men då må avgjerda utan drygjing leggjast fram for retten til stadfesting.

Erstatningsdirektoratet nemner upp tilsynsmann. Han skal etter tilvisingar frå og under kontroll av direktoratet taka dei rådgerder som høyrer med til styringa av midelen eller verksemda. Kongen kan gjeva nøgjare fyresegnar um styringa.

Vedtak um styring eller um slutt på styring skal tilsynsmannen kunngjera i Norsk Lysingsblad utan drygjing. Vedtak um styring skal tinglysast. For registreringspliktig skip skal det dessutan først inn i skipsregistret. Um avgifta gjeld § 33, tridje leden, tridje punktum.

Tilsynsmannen kan ha skifteretten til å registrera og til å forseгла buet. Ved registrering gjeld konkurslovens §§ 13, tridje punktum og 16 tilsvarande. I høve til sistnemnde fyresegn er tilsynsmannen i staden for bustyraren.

§ 36. Kverrrsetjing etter § 32 har same rettsverknad som utlegg. Vedtak um styring etter § 35 vert rekna for kverrrsetjing av alle dei ting og verde som til kvar tid høyrer styringsmidelen til.

So lenge dei krava som skal tryggjast, ikkje er endeleg fastsette, gjev kverrrsetjinga eller vedtaket um styring ikkje rett til tvangssal.

Erstatningsdirektoratet eller tilsynsmannen skal gjeva skyldnaren høve og rimeleg frest til å avgjera kva ting eller verde som i fyrste rekkje skal gå til stetta krava. Men avgjersla bind ikkje nåmsmaktene so framt det er fåre for at ho kan koma mykje på tverke for innsøkjinga.

§ 37. Når eignaluter som høyrer skyldnaren til, skal seljast etter denne lova, skal det kunngjerast på fulltrygg måte fyreåt, jamvel um vilkåra for underhandssal er til stades. Erstatningsdirektoratet kan for det einskilde tilfelle gjera undantak frå dette på-

bodet. Verdepapir med børs- eller marknadskurs kan alltid seljast 21 febr:
til dagskurs gjennom bank eller meklar. Nr. 1.

Ved auksjonssal etter krav frå Erstatningsdirektoratet avgjer tilsynsmannen eller målsmannen for direktoratet i dei tilfelle som er nemnde i lov um tvangsfullføring frå 13 august 1915 § 209, tridje punktum, og lov um offentlege auksjonar og lisitasjonar frå 14 august 1918 § 11, tridje punktum, kven som skal reknast for å ha gjeve høgste bodet. I det tilfelle som tvangsfullfl. § 143, tridje punktum nemner, kan han lata Erstatningsdirektoratet avgjera spursmålet utan lutdraging, og skyldnaren uspurd.

§ 38. Er aksiar eller andre selskapspartar avhende med heimel i kverrsettjng eller styringsvedtak etter § 35, eller av buet åt skyl-daren, men selskapsstyret nektar godkjenning, kan avhendinga godkjennast med dom, so framt retten meiner at det ikkje er sakleg grunn for nektinga.

§ 39. Er aksie eller annan rett i selskap eller samskipnad med økonomisk fyremål kverrsett, er det einast Erstatningsdirektoratet eller den det gjev fullmakt, som har dei tilhøyrande råderettane, soleis òg møte- og røysteretten på luthavarmøte. Det same gjeld aksie eller rett som kjem inn under disposisjonsforbod med heimel i straffelovene um landssvik.

Stend midelen under styring, har tilsynsmannen råderettane etter fyrre leden.

§ 40. Når ein middel er under styring etter § 35, kan tilsynsmannen ferda ut oppmoding til kravshavarane um å melda krava sine i samsvar med konkurslovens §§ 50, fyrste leden og 51, fyrste punktum. Tilsynsmannen er i so måte i staden for skifteretten. I oppmodinga skal det stå, at styring og oppgjjer kan fremjast utan umsyn til krav som ikkje er melde når fresten gjeng ut.

Tilsynsmannen kan og kalla inn kravshavarane til å møta i samsvar med fyrste leden i konkurslovens § 50.

Erstatningsdirektoratet kan gjeva nøgjare fyresegner um slike oppmodingar og innkallingar, og fastsetja, at dei kan ferdast ut for to eller fleire skyldarar under eitt.

§ 41. Tilsynsmannen skal ta vare på baten åt alle kravshavarane og sjå til, at det ikkje vert misbytt millom dei.

Er bumidelen tvillaust stor nok åt alle dei kjende kravshavarane av same klasse, kan tilsynsmannen stetta krava etter kvart som dei dagfell.

Har buet nok til dei uprioriterte krava òg — frårekna dei etter denne lova — kan tilsynsmannen med samtykkje av Erstatningsdirektoratet stetta desse andre krava, so framt det må reknast for tenlegt til utgiftssparing eller betre resultat elles. Likeeins kan ein

21 febr. skilde kravshavarar verta utløyste når alle hine tilgodehavarane gjer vedtak um å stå jamt med dei som har inndragings- og skadebotskrav etter denne lova.

Krav som ikkje er melde innan fresten i oppmodinga etter § 40, tilkjem ikkje full stetting etter fyrre leden minder tilsynsmannen visste um dei, då han tok avgjerda.

§ 42. Når buet til skyldnaren stend under styring etter § 35, er det ikkje høve til konkursskifte eller akkordtinging utan samtykkje frå tilsynsmannen.

Med godkjenning av Erstatningsdirektoratet kan tilsynsmannen på vegner av skyldaren krevja konkursskifte i buet.

§ 43. Krev skyldar eller tilgodehavar konkurs etter at kverretjing hjå skyldaren er tinglyst, skal skifteretten senda melding til Erstatningsdirektoratet eller den målsmannen det har i fylket, og konkurs kan ikkje opnast fyrr to vikur etterat meldinga vart send. Før skifteretten innan denne fresten varsling um at direktoratet eller målsmannen vil gjera framlegg um bustyring etter § 35, skal han setja ut fyrehavinga so lenge at det vert rimeleg tid til vedtak um styring og oppnemning av tilsynsmann. Direktoratet eller målsmannen skal vitrast um utsetjinga. Held skifteretten det turvande kan han lengja utsetjinga.

Tilsvarande reglar gjeld for krav um akkordtinging.

Fyresegnene i fyrste leden er ikkje til hinder for at skifteretten syter for registrering og andre rådgjerder, som han held turvande til å hindra spill av bumidelen.

§ 44. Kjem det konkursopningskrav til skifteretten medan buet stend under styring etter § 35, eller innan ein måned frå sluttmeldinga for styringa vart kunngjord i Norsk Lysingsblad, og kravet fær medhald, skal vedtaket um styring ha same rettsverknad som konkursopning i alle spursmål der konkursopningstida har noko å segja for rettsstoda åt buet, skyldaren eller tridjemann. Kom konkursopningskravet til skifteretten fyrr buet var sett under styring, jfr. § 43, er dette tidlegare tidspunktet det avgjerande.

Kom kravsmelding medan buet stod under styring, skal kravet — på vilkår som nemnt i fyrre leden — reknast for meldt i konkursbuet. Vert ikkje konkurs kravd innan den fresten som der er sett, eller vert konkursopningskravet ikkje stetta, kan tilgodehavaren utan umsyn til den vanlege preskripsjonstida gjera retten sin gjeldande upp til seks månader etter at sluttmeldinga for styringa vart kunngjord i Norsk Lysingsblad.

Det som her er sagt um konkursopningskrav gjeld sameleis krav um akkordtinging, so framt det fører til at konkurs vert opna etter

akkordloven 6 mai 1899 § 7 eller § 31 eller etter krav som skyldaren 21 febr. set fram fyrr akkordtinginga er slutt (akkordlovens § 33). Nr. 1.

§ 45. Utan samtykke av Erstatningsdirektoratet eller tilsynsmannen er det ikkje høve til å fremja eller fullføra tvangssal eller andre innsøkingstiltak i verde som er kverrsette eller tekne under styring, so framt panteretten er tinglyst eller innehavinga overført etter 10 mai 1945. Likevel kan innsøkinga gå sin gang so framt vilkåra etter tvangsfullfl. § 189, andre leden, er til stades. Men då skal dei sumane som kjem inn, ikkje utbetalast til eigar eller panthavar utan at direktoratet eller tilsynsmannen samtykkjer.

Fyresegnene i fyrre leden gjeld til det er endeleg avgjort, at det ikkje vert reist noko krav mot skyldaren etter denne lova eller innsøkinga av alle slike krav er avslutta.

§ 46. Skyldnader påtekne med samtykke av Erstatningsdirektoratet eller tilsynsmannen, vert rekna for massekrav i buet, so framt skyldaren døyr og buet er insolvent, eller krav um konkurs eller akkordtinging kjem til skifteretten i styringstida eller innan ein månad etter at sluttmeldinga er kunngjord i Norsk Lysingsblad. Det same gjeld salær til tilsynsmann og revisor.

Var midelen ikkje sett under styring den gongen skyldnaden vart påteken, gjeld regelen i fyrste punktum tilsvarande, so framt skifteretten held det for prova at kravhavaren hadde fullgod grunn til å gå ut ifrå at det gjaldt avgjerder som trongst til å hindra verdetap eller spara uturvande kostnader eller til å halda verksdrift, forretning eller onnor verksemd i gang.

§ 47. Panterett etter avsetnings- eller utleggstenest (utpanting) har ikkje fyrerett framfor rådgjerder etter § 32 eller § 35, so framt tinglysinga eller innehavingsoverføringa var seinare enn 10 mai 1945.

Kap. 4. Uppgjer.

§ 48. Når nokon med endeleg dom er pålagd straffebot, inn-draging eller skadebot etter denne lova, og det er på det reine at han ikkje eig nok til å greida andsvaret sitt, kan Erstatningsdirektoratet fastsetja, at buet hans skal gjerast upp etter fyresegnene i dette kapitlet. Er midelen sett under styring etter § 35, skal denne oppgjersmåten nyttast, sofram ikkje tilsynsmannen med godkjenning frå direktoratet krev konkurs på vegner av skyldaren eller samtykkjer i at akkordtinging vert opna.

Skyldaren skal ha tilsegging um avgjersla. Innan to dagar etter tilsegjinga kan han ha spursmålet inn for skifteretten. Reglane i konkurslova §§ 7—9 gjeld på tilsvarande måte so langt dei høver. Skifte-rechtsavgjersla er ankefri.

21 febr. Uppgjering etter denne paragrafen stengjer for konkurskifte og
Nr. 1. akkordtinging so nær som i dei tilfelle § 51 nemner.

Er midelen ikkje sett under styring, tek Erstatningsdirektoratet eller ein målsmann som det nemner upp, dei rådgjerdene som elles etter dette kapitlet høyrer under tilsynsmannen.

§ 49. Når buet skal gjerast upp, syter tilsynsmannen for registrering um det ikkje alt er gjort. § 35, siste leden, gjeld tilsvarende. Er oppmoding etter § 40 ikkje utferd, skal tilsynsmannen syta for at so vert gjort.

Anten saman med denne varslinga eller i serskild kunngjering etter § 40, andre leden, skal tilsynsmannen kalla inn alle tilgodehavarar som ikkje har trygd for full stetting etter § 41. Er meldingsfresten etter § 40 ute, kan innkallinga gjevast i rekommandera brev.

På møtet vel kravshavarane eit kreditorutval på to eller tri til å stå for oppgjeret saman med tilsynsmannen. Erstatningsdirektoratet har ikkje røysterett, minder dei andre kravshavarane let vera å røysta. Elles gjeld konkurslova § 23, fyrste, andre, tridje, femte, sette, sjuande og åttande punktum, og §§ 83, 85 og 86 på tilsvarende måte.

Twist um røysterett eller valførleik avgjer tilsynsmannen. Den som er misnøgd med avgjersla, kan anka henne inn for Erstatningsdirektoratet med det same.

Er alle kravshavarane som møter samde um det, gjer tilsynsmannen upp buet åleine.

På møtet skal alle dei spursmål dryftast som skyldaren og buet gjev høve til. Er kravsmeldingsfresten ute, kan krava prøvast med det same. Elles tidset tilsynsmannen nytt møte til kravsprøving. Ved prøvinga gjeng tilsynsmannen gjenom alle kravsmeldingar som kom inn fyrr fresten gjekk ut. Elles gjeld reglane i konkurslova §§ 54—57 på tilsvarende måte so langt dei høver, likevel soleis at tilsynsmannen er i staden for skifteretten.

§ 50. For oppgjeret gjeld fyresegnene i §§ 44 og 46, konkurslova §§ 24—33, 36—48, 116, 118, fyrste punktum, 119—122 og 127, foraldningslova § 14 og lov 31 mai 1912 om «fortrinsrett for visse fordringer» på tilsvarende måte, so langt dei høver. Er det ikkje gjort vedtak um styring etter § 35, har tilsegjinga etter § 48, andre leden, same rettsverknad som konkursopning.

Tilsynsmannen avgjer kva krav skal få utlegg i buet og um dei skal ha den fyreretten det er gjort påstand um. Avgjersla skal grunngjevast. Den som avgjersla gjeng imot, kan klaga til skifteretten som avgjer tvisten etter reglane i kap. 8 i konkurslova. Klagefresten er 3 vikur frå han fekk meldinga um avgjersla.

Tilsynsmannen kan med samtykke av Erstatningsdirektoratet

halda fyrebils utluting. Når direktoratet har godkjent sluttrekneskapen frå tilsynsmannen, held han utluting og sluttar buet. Deretter sender han utlutingslista med vedlegg og kvitteringar til direktoratet. Fyresegnene i konkurslova §§ 96, siste punktum, 99, 101—104 og 106 gjeld på tilsvarende måte.

Ved oppgjer etter dette kapitlet har Erstatningsdirektoratet dei gjeremål som § 46 og konkurslova legg til skifteretten. Undantekne er dei tilfelle som er nemnde i § 48, andre leden, § 49, siste leden, og denne paragrafen, andre leden. Tilsynsmannen har gjeremåla til bustyraren.

§ 51. Buet skal under konkurs, eller — etter søknad frå skyldaren — under akkordtinging når

- a) Erstatningsdirektoratet, tilsynsmannen eller kreditorutvalet gjer vedtak um det,
- b) so mange tilgodehavarar krev det, at dei i tal er minst tredjeparten av dei melde eller annleis kjende kravsmennene, eller har til gode minst tredjeparten av den kjende skuldsummen.

Rettar avgjersla seg etter um eit umtvista krav vert godkjent, skal tilsynsmannen leggja spursmålet um der er vilkår for konkurs eller akkordtinging, fram for skifteretten. Anke eller kjæremål mot skifterettsavgjersla kan ikkje byggjast på, at ho strider mot regelen under bokstav b.

§ 52. Når konkurs eller akkordtinging er opna etter §§ 42, 44, 48 eller 51 gjeld desse serreglar:

1. Tilsynsmannen skal setjast til bustyrar eller akkordkommissær, so fram Erstatningsdirektoratet ynskjer det, og ikkje serlege grunnar gjer det utilrådelegt.
 2. Skifteretten tarv ikkje halde registrering so framt buet alt er påliteleg nok registrera med tilføre av styring eller oppgjer.
 3. Skifteretten kan spare innkalling etter konkurslova § 50, so framt kravshavarane er innkalla etter § 40, jfr. § 49.
- § 53. Driv skyldaren handel, industri, skipsreiding, eller onnor næringsverksemd, kan Erstatningsdirektoratet fastsetja, at verksemda med tilhøyrande firma, varemerke og andre forretningskjenne-teikn, patentar, driftsmåtar, forretningsbøker og liste over forretningssamband, skal avhendast under eitt.

Er namnet til skyldaren med i firmanamnet, kan avhendinga òg gjelda retten til å nytta det namnet med eit tillegg som viser etterfylgjarhøvet, so lenge som upptil 10 år frå avhendinga.

§ 54. Når eit bu vert oppgjort etter reglane i denne lova, og når konkurs eller akkordtinging vert opna etter §§ 42, 44, 48 eller 51, gjeng dei verde som kjem inn med attring etter §§ 23—27, inn i bumidelen.

21 febr. § 55. Ved konkurs, skifte i insolvent avferdbu, eller oppgjør
 Nr. 1. etter reglane i dette kapitlet, gjev kværretjing eller styring etter
 §§ 32 og 35 ingen fyrerett til stetting framfor dei andre kravs-
 havarane.

Kap. 5. Ymse fyresegner.

§ 56. So framt det innan 10 år etter domen vert prova med nye opplysningar at ein som er dømd til å tola inndraging etter denne lova, har havt munaleg større ulovleg vinning enn det domen er bygd på, kan retten høgda inndragingssummen med ny dom.

Vert det prova med nye opplysningar innan 10 år etter at dom vart sagd, at ein som er dømd til å svara skadebot eller oppreisnad etter § 22, hadde munaleg betre råd eller hadde gjort seg skuldig i anna skadeverk enn det domen er bygd på, kan retten høgda skadebotsandsvaret med ny dom.

Fyresegnene i denne paragrafen gjeld tilsvarande når ein sak-søkt er frikjend for krav på inndraging eller skadebot.

§ 57. Vernepliktig som er skuldgeven for brot på landssvik-lovene kan ikkje gjera militærtjenest eller verta utskreven eller innkalla til slik tenest.

Når nokon i slik post, tenest eller verksemd som i § 10 nr. 5 og 7 nemnt, med skilleg grunn er mistenkt for strafflagd åtferd etter § 2, kan Kongen eller den han gjev fullmakt, millombils ta frå honom posten eller tenesta eller nekta han å halda fram i verksemda. Dette må likevel berre gjerast når det er mest trulegt at han vert frådømd retten til å ha posten eller tenesta eller til å driva verks-
 emda.

§ 58. Dei verde som kjem inn i straffebøter, inndragingar etter §§ 14—18 og skadebøter, skal stå under serskild styring til Stortinget har gjeve nøggjare reglar um kva som skal gjerast med dei.

§ 59. For åtferd som vert dømd etter § 3, jfr. § 2, gjeld ikkje den ålmenne borgarlege straffelova § 16 nr. 1 og 2, § 27 andre punktum, §§ 28—31, § 33, § 36, § 37, andre leden, § 62, andre leden, § 75 og § 76.

Det som i den ålmenne borgarlege straffelova §§ 17, 20—23, 52, 53, 53 a, 67, 72 og 74 er fastsett um fengsel, gjeld tilsvarande um tvangsarbeid.

Fyresegnene i den ålmenne borgarlege straffelova § 52, nr. 2 um rettstap, gjeld tilsvarande når domen gjeng ut på straffebot eller opphaldsforbod attåt fridomsstraff etter denne lova.

Når ikkje anna er fastsett i domen, skal rettar som er frådømde etter §§ 10 og 11, vera tapte frå den dagen, då domen vert endeleg. Er nokon dømd til tap av ålmen tillit for ei viss tid attåt fridomsstraff, vert tida for tillitstapet rekna frå den dagen, då fridomsstrafa er utstadi. Det same gjeld for rettstap so framt ikkje noko

anna følgjer av domen. Straffelova § 31, tridje og fjerde punktum 21 febr
gjeld tilsvarende. Nr. 1.

Når fridomsstraffer vert samanslegne etter straffelova § 62, fyrste punktum, kan retten setja straffa til tvangsarbeid, soframt nokor einskild av dei strafflagde gjerningane kan føra til slik straff.

§ 60. I dei tilfelle då straffa etter straffelova kap. 8 og 9 eller etter krigsartiklane i den militære straffelova kan vera fengsel eller hefte, kan domen i staden gå ut på tvangsarbeid innanfor den råma som er sett for fengsel eller hefte.

Dom etter nokor fyresegn i straffelova kap. 8 eller 9 eller etter krigsartiklane i den militære straffelova, kan attåt dei straffene som der er fastsette (jfr. fyrre leden) gå ut på bot og tillitstap eller retttstap i samsvar med §§ 6, 10 og 11 i denne lova. Likeins på opphaldsforbod i samsvar med § 12. Dette siste utan omsyn til kva tid den strafflagde gjerning vart gjord.

Fyresegnene i §§ 7—9 og 14—59 gjeld tilsvarende i straffesøksmål etter noko av boda i straffelova kap. 8 eller 9 eller krigsartiklane i den militære straffelova. Er saka reist etter krigsartiklane, gjeld ikkje fyresegnene i den militære straffelova § 12 nr. 2 a—d og f og §§ 20 og 21.

§ 61. Når nokon har mist retten til å få offentleg tenest i samhøve med dom etter «landssvikanordningen» fra 15 desember 1944, skal domen i so måte ha same verknad som um han var bygd på denne lova.

§ 62. Denne lova tek til å gjelda 15 mars 1947.

Samstundes held etternemnde fyresegner upp å gjelda: §§ 2—4 i rettarbot 3 oktober 1941 um tillegg til den militære straffelova frå 22 mai 1902, §§ 2—4 i rettarbot 3 oktober 1941 um tillegg til den ålmenne borgarlege straffelova frå 22 mai 1902. Kapitel I og II og §§ 48, 50 og 51 i rettarbot 15 desember 1944 um tillegg til straffelovene um landssvik («landssvikanordningen») og rettarbot 10 august 1945 um tillegg til «landssvikanordningen».

Denne lova skal utan omsyn til fyresegna i straffelova § 3, andre punktum i andre leden, gjelda for anke, kjæremål og oppatttakingskrav mot avgjerder som er tekne fyrr denne lova tek til å gjelda.

Di hev Vi godkjent og stadfest, liksom Vi hermed godkjenner og stadfester dette vedtaket som lov, under Vår hand og riksseglet.

Gjeve på Oslo slott 21 februar 1947.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

21 febr. **Lov om rettergang i landssviksaker.**

Nr. 2.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 14 februar 1947 sålydende:

Kap. I. Lovens virkekrets. Almennelige bestemmelser om rettergangsmåten.

§ 1. Etter denne lov behandles:

1. Saker om straff etter:

- a) den borgerlige straffelovs kapitler 8 og 9;
- b) krigsartiklene i den militære straffelov såfremt de ikke behandles ved militær rett;
- c) lov om straff og økonomisk ansvar for landssvikere (landssvikloven);
- d) straffebud som rammer utenlandske krigsforbrytere;
- e) lovgivningen om straff for rettsstridig disposisjon over konfiskert eiendom;
- f) andre straffebud når den skyldige eller en av flere personer som er skyldige i samme handling, tillike har forbrutt seg mot noen av de foran nevnte straffebud og de straffbare handlinger finnes å burde behandles i en sak.

2. Saker som gjelder andre krav enn straff:

- a) når de reises med hjemmel i landssvikloven og fremmes av Erstatningsdirektoratet eller påtalemyndigheten;
- b) når de går ut på avskjed eller andre forføyninger mot offentlige tjenestemenn i henhold til loven om utreinsking i offentleg teneste og saken ikke hører under militær rett;
- c) når kravet følger av en handling som er straffbar etter noen av de under nr. 1 nevnte straffebud og kravet tilkommer staten.

§ 2. Når noen som er under forfølgning for overtredelse av straffebud som nevnt i § 1 nr. 1 a, c, d, e eller f, også har overtrådt krigsartiklene i den militære straffelov, kan påtalemyndigheten etter samråd med den militære påtalemyndighet ta med denne overtredelse i sin forfølgning, når det finnes formålstjenlig å behandle overtredelsene i samme sak. Den militære og den borgerlige påtalemyndighet kan dog komme overens om at en slik sak i sin helhet skal behandles for militær rett, når den militære overtredelse er den mest vesentlige eller særlige forhold ellers tilsier det.

Bestemmelsene i foregående ledd får tilsvarende anvendelse når flere er medskyldige i samme straffbare handling, og forholdet for

noen av dem hører under militær, for andre under borgerlig påtale- 21 febr.
myndighet. Nr. 2.

§ 3. Foruten i de tilfelle som er nevnt i § 2, kan den militære og den borgerlige påtalemyndighet komme overens om at en sak som hører under militær rett skal behandles etter denne lov når overtredelsen ikke er av den art at behandling ved militær rett må anses påkrevd.

§ 4. Viser det seg under behandlingen av en sak som er innbrakt for de i kap. V nevnte domstoler, at den angår et forhold som skulle ha vært behandlet ved militær rett eller ved annen borgerlig domstol, kan saken når hovedforhandling er åpnet, likevel fremmes til doms. Rettens beslutning om å fremme saken kan ikke angripes ved kjæremål eller anke.

§ 5. Med de endringer som følger av denne lov, får domstolsloven og bestemmelsene om forfølgningen av straffesaker i straffeprosessloven så langt de passer tilsvarende anvendelse på saker etter § 1 selv om saken ikke gjelder krav om straff.

§ 6. Saker om borgerlige rettskrav kan overensstemmende med reglene i straffeprosesslovens § 3, jfr. kapitel 32, forfølges i forbindelse med straffesak etter § 1, når kravet følger av en handling som er straffbar etter noen av de under § 1 nr. 1 nevnte straffebud.

Kap. II. Påtalen. Erstatningsdirektoratet.

§ 7. Med de unntak som følger av denne paragrafs tredje og fjerde ledd, treffes beslutning om tiltale i saker om straffbare handlinger som nevnt i § 1 nr. 1, av Riksadvokaten eller statsadvokatene. Bestemmelsene i straffeprosesslovens § 88 første ledd og § 89 får ikke anvendelse.

Riksadvokaten har selv å avgjøre spørsmålet om tiltale når det aktes nedlagt påstand om høyere straff enn frihetsstraff i 10 år. Han bør også ellers, når en sak har særlig stor almen interesse, selv avgjøre spørsmålet om tiltale. Hvor Riksadvokatens avgjørelse ikke uten skade kan avvendes, kan likevel beslutning om tiltale treffes av statsadvokaten.

Politiet har myndighet til å utferdige forelegg som ikke går ut på frihetsstraff og kan, i tilfelle av at forelegget ikke blir vedtatt, forlange saken fremmet for retten. I foreleggssaker kan politiet begjære fornyet behandling og erklære anke og kjæremål.

Riksadvokaten kan i alminnelige forskrifter eller i spesielle tilfelle utvide politiets myndighet med hensyn til påtalen av straffbare handlinger som nevnt i § 1 nr. 1. Han kan i disse saker likeledes

21 febr. gjøre vedtak om overdragelse av full selvstendig påtalemyndighet
Nr. 2. til de til påtalemyndigheten hørende underordnede polititjenestemenn.

§ 8. Riksadvokaten kan anta advokater eller sakførere til å møte for påtalemyndigheten under hovedforhandling. Han kan også i særlige tilfelle gi dem i oppdrag å overta hele straffeforfølgningen av enkelte saker.

§ 9. En av underordnet påtalemyndighet fattet beslutning om å unnlate eller frafalle forfølgning i saker om straffbare handlinger som nevnt i § 1 nr. 1, kan omgjøres av den overordnede når melding herom tilstilles siktede senest seks måneder etter at han er blitt underrettet om den første avgjørelse.

§ 10. Den militære og den borgerlige påtalemyndighet kan komme overens om at sak om avskjed eller andre forføyninger mot militære tjenestemenn i henhold til loven om utreinsking i offentlig teneste ikke skal behandles ved militær rett, men fremmes av den borgerlige påtalemyndighet etter reglene i denne lov.

§ 11. De gjøremål som er nevnt i § 12, utføres av et midlertidig direktorat (Erstatningsdirektoratet) under ledelse av en direktør og et råd.

Direktøren skal ha den daglige ledelse av direktoratet, forberede og gi innstilling i saker som skal forelegges rådet og sette i verk rådets vedtak.

Rådet skal treffe avgjørelse i saker om utferdigelse av forskrifter etter § 13 annet ledd og i andre saker av særlig viktighet i samsvar med det som fastsettes i instruksen for direktoratet, jfr. § 13 første ledd.

Direktoratets nærmere organisasjon bestemmes av Kongen.

§ 12. Erstatningsdirektoratet skal ha følgende oppgaver:

1. Oppspore verdier som kan inndras eller tjene til fyllestgjøring av bøter eller erstatningsansvar etter landssvikloven og søke verdiene sikret for dette formål.
2. Fremme krav etter § 1 nr. 2 a og for så vidt Kongen bestemmer det, krav etter § 1 nr. 2 c. I den utstrekning det er bestemt i forskrifter etter § 13 første ledd, kan den borgerlige og den militære påtalemyndighet fremme slike krav i forbindelse med krav om straff.
3. Bistå påtalemyndigheten i saker som nevnt i § 1 ved å gi opplysning om siktetes økonomiske forhold og ved å yte medvirkning ved beslag etter landssvikloven.
4. Forvalte midler som kommer inn som bøter og inndragning eller erstatning i saker etter § 1.
5. Sørge for gjennomføring av bestemmelser som Kongen har gitt etter landssviklovens § 31.

6. Utføre andre oppdrag som Kongen gir direktoratet. 21 febr.
Erstatningsdirektoratet kan kreve bistand hos politiet til utfø- Nr. 2.
ring av sitt arbeid.

§ 13. Kongen gir nærmere forskrifter om Erstatningsdirektoratets virksomhet og om dets forhold til påtalemyndigheten og politiet og til andre offentlige myndigheter. I disse forskrifter fastsettes også nærmere regler om fordelingen mellom påtalemyndigheten og Erstatningsdirektoratet av de saker som er nevnt under § 12 nr. 2.

Med godkjenning av Kongen kan Erstatningsdirektoratet fastsette slike forskrifter som det finner nødvendig for å utføre sine gjøremål.

§ 14. Erstatningsdirektoratet kan med godkjenning av departementet oppnevne advokater eller sakførere til representanter for direktoratet i fylker (fylkesrepresentanter) eller mindre distrikter (distriktsrepresentanter). Distriktsrepresentantene er underordnet fylkesrepresentantene.

Erstatningsdirektoratet kan tillegge fylkesrepresentantene myndighet etter § 12. Myndighet som er tillagt en fylkesrepresentant, kan med godkjenning av Erstatningsdirektoratet overdras til en distriktsrepresentant.

Erstatningsdirektoratet og fylkesrepresentantene kan anta advokater eller sakførere til å møte for seg under hovedforhandlingen. Bestemmelsen i § 8 annet punktum gjelder tilsvarende.

Bestemmelsen i § 9 gjelder tilsvarende med hensyn til beslutninger av fylkes- og distriktsrepresentanter.

Kap. III. Forelegg og forhåndstiltale.

§ 15. Forelegg kan utferdiges i saker om straffbare handlinger som nevnt i § 1 nr. 1 når det antas å burde anvendes frihetsstraff inntil ett år, straff av bøter, inndragning (straffelovens § 34), til-litstap, begrenset rettighetstap, oppholdsforbud eller flere av de nevnte straffer.

Forelegg som går ut på bot, skal gi opplysning om følgene etter landssviklovens § 8 av at boten ikke blir betalt.

Forelegg som går ut på frihetsstraff, skal vedtas overfor forhørsdommeren som skal forvisse seg om at siktede har den fulle forståelse av foreleggets innhold og virkningen av vedtakelsen. Bestemmelsen i § 26 første ledd gjelder tilsvarende.

§ 16. Forelegg kan utferdiges i saker etter § 1 nr. 2 a og c og i saker om avskjed etter lov om utreinsking i offentlig teneste. Godkjenning av krav som nevnt i § 1 nr. 2 a og c, kan utenfor retts-sak i alminnelighet bare skje ved vedtakelse av forelegg. Med sam-tykke av Erstatningsdirektoratet kan frivillig oppfyllelse likevel skje

21 febr. når den som kravet rettes mot ikke ved forholdet har overtrådt noen Nr. 2. av de i § 1 nr. 1 nevnte straffebud.

Forelegg om andre krav enn straff skal inneholde en bestemt utforming av kravet og opplysning om de grunner det er støttet på.

Går forelegget ut på omstøtelse, rettes det mot den som er berettiget etter den rettshandel som påstås omstøtt og mot den som har foretatt rettshandelen.

§ 17. Av ethvert forelegg skal den som har latt det utferdige straks sende avskrift til sin nærmeste overordnede, som kan oppheve et vedtatt forelegg og bestemme at saken skal bringes inn for retten eller at det skal utferdiges et nytt forelegg med et bestemt innhold eller at forfølgning skal frafalles. Melding om at et vedtatt forelegg er opphevet, må forkynnes for siktede (saksøkte) innen 2 måneder etter at han har vedtatt det. Dersom grunnen til opphevelsen er at ingen eller en mindre straff (inndragning, erstatning m. v.) antas å burde komme til anvendelse gjelder ingen tidsfrist.

Har en tjenestemann ved påtalemyndigheten utferdiget forelegg i sak som nevnt i § 1 nr. 2 a og c, jfr. § 12 nr. 2, skal han også straks sende avskrift av det til Erstatningsdirektoratet eller i tilfelle til fylkesrepresentanten, jfr. § 14 annet ledd. Direktoratet (fylkesrepresentanten) kan kreve at påtalemyndigheten innbringer saken for retten, med mindre forelegget blir endret slik som direktoratet (fylkesrepresentanten) foreslår.

§ 18. Når påtalemyndigheten finner det godtgjort at noen har overtrådt et eller flere av de i § 1 nr. 1 a—c nevnte straffebud, skal den snarest mulig utferdige erklæring om at han er under offentlig tiltale.

Erklæringen skal inneholde tiltaltes navn og en kortfattet beskrivelse av den straffbare handling. Den blir uoppholdelig å forkynne for tiltalte og har samme rettsvirkning som de i straffeprosesslovens § 97 nevnte rettergangsskritt. Forkynnelsen kan foregå ved anbefalt brev.

Forskrifter om av hvilke myndigheter og etter hvilke nærmere regler erklæring som omhandlet i denne paragraf skal utferdiges, om underretning til manntallsfører m. v. gis av departementet.

Kap. IV. Etterforskning, forklaringsplikt m. v.

§ 19. Beslag og ransaking av slik art som nevnt i straffeprosesslovens kapitel 17 og 18 kan i saker etter § 1 nr. 1 alltid foretas uten beslutning av retten. Ethvert beslag som er foretatt uten samtykke av besitteren, skal snarest mulig innberettes til retten, som avgjør om det skal opprettholdes.

Er det i saker etter § 1 nr. 1 foretatt slikt beslag som nevnt 21 febr. i straffeprosesslovens § 217, kan åpning og gjennomsyn av de beslaglagte papirer foretas i samsvar med straffeprosesslovens § 218 av en embetsmann ved påtalemyndigheten i overvær av et vitne. Nr. 2.

§ 20. Til bruk for saker som nevnt i § 1 nr. 2 a og c kan tjenestemenn ved påtalemyndigheten kreve å få granske forretningsbøker, forretningspapirer, styre- og forhandlingsprotokoller og andre dokumenter og bøker og kan kreve å få besiktige verdier eller steder der verdier finnes.

I saker som nevnt i § 1 nr. 2 b kan ting som antas å være av betydning som bevismidler beslaglegges overensstemmende med reglene i straffeprosesslovens kapitel 17, og ransaking for å oppnå sådant beslag kan finne sted overensstemmende med reglene i straffeprosesslovens kapitel 18.

§ 21. Den som med skjellig grunn mistenkes for overtredelse av noen av de i § 1 nr. 1 nevnte straffebud kan under de i straffeprosesslovens kapitel 19 nevnte betingelser i alle tilfelle pågripes uten beslutning av retten.

Den pågrepne skal snarest mulig og senest innen 14 dager framstilles for forhørsretten, som avgjør om han skal være undergitt varetektsfengsel.

§ 22. Under utenrettslig etterforskning i saker som nevnt i § 1 nr. 1 og nr. 2 b har vitner og sakkyndige samme plikt til å møte og forklare seg for tjenestemenn ved påtalemyndigheten som for forhørsretten. Siktete har overfor påtalemyndigheten og retten plikt til å gi opplysning om sine økonomiske forhold.

Til bruk for saker etter § 1 nr. 2 a og c plikter enhver å gi opplysninger til tjenestemenn ved påtalemyndigheten. Opplysningene kan kreves gitt skriftlig eller muntlig innen en nærmere fastsatt frist.

§ 23. Enhver plikter å gi Erstatningsdirektoratet de opplysninger som det krever for utføringen av sine gjøremål etter § 12 nr. 1—3. Opplysningene kan kreves gitt skriftlig eller muntlig innen den frist som blir satt av direktoratet.

Erstatningsdirektoratet kan også kreve å få granske forretningsbøker, forretningspapirer, styre- og forhandlingsprotokoller og andre dokumenter og bøker. Om nødvendig kan direktoratet kreve dem beslaglagt av politiet. Direktoratet kan også kreve å få besiktige verdier eller steder der verdier finnes.

§ 24. Bestemmelsene i § 20 første ledd, § 22 annet ledd og § 23 gjelder uten hensyn til den taushetsplikt som etter lovgivningen påhviler likningsmyndigheter, banker, sakførere, meklere og andre.

21 febr. Bestemmelsene i straffeprosesslovens § 178 gjelder dog tilsvarende Nr. 2. når unntas sakførere.

§ 25. Enhver som i tjenestens medfør får opplysninger i henhold til foranstående bestemmelser skal, med de begrensninger som følger av hans tjenesteplikter, bevare taushet om det opplyste. Han må ikke i ervervsvirksomhet gjøre bruk av hemmeligholdte innberetninger eller fremgangsmåter som han på denne måte er blitt kjent med.

§ 26. Rettergangsskritt under etterforskningen kan uten hensyn til bestemmelsen i § 28 kreves foretatt av de vanlige forhørsdommere.

Bevisopptakelser og andre rettergangsskritt i henhold til straffeprosesslovens §§ 268, 275 og 297 etter foranledning av en mistenkt eller av siktede (saksøkte) eller hans forsvarer er, med mindre påtalemyndigheten har gitt sin tilslutning, alltid avhengig av rettens samtykke. Nektelse av samtykke kan påkjæres innen tre dager. For øvrig kan avgjørelsen ikke angripes ved rettsmidler.

§ 27. Enhver som utøver sakførervirksomhet er etter oppnevning av retten pliktig til å tjenestgjøre som offentlig forsvarer i saker etter denne lov uansett om han er oppført i de i straffeprosesslovens § 104 nevnte utvalg.

Nærmere regler om oppnevningen gis av departementet.

Kap. V. Domstolene. Rettergangen.

§ 28. Kongen kan oppnevne dommerne ved herreds- og byrettene til å behandle saker etter denne lov i flere domssokn. Oppnevningen gjelder for den tid landssvikoppgjøret varer. Kongen kan kalle oppnevningen tilbake når de forhold som begrunnet den ikke lenger er til stede.

Kongen kan bestemme at det skal dannes en selvstendig avdeling av lagmannsretten til å behandle saker etter denne lov. Bestemmelsen i første ledds annet og tredje punktum gjelder tilsvarende.

§ 29. Herreds- og byretten sammensettes ved hovedforhandling i saker etter § 1 nr. 1 av vedkommende dommer som formann og to domsmenn.

I saker hvor det er utferdiget forelegg som ikke går ut på frihetsstraff, tilkalles domsmenn bare når retten av hensyn til sakens art finner det påkrevd. Offentlig forsvarer skal beskikkes for siktede ved hovedforhandlingen når forelegget går ut på frihetsstraff, tiltap eller oppholdsforbud.

§ 30. Lagmannsretten sammensettes ved hovedforhandling i saker etter § 1 nr. 1 av tre dommere og fire domsmenn som står i utvalget av lagrettemenn for lagsoknet.

Domsmenn i lagmannsretten plikter å gjøre tjeneste i tre uker 21 febr. og i hvert fall til en påbegynt sak er slutt, selv om tjenestetiden blir Nr. 2. lenger.

I vidtløftige saker kan retten beslutte at fire dommere og fem domsmenn skal overvære forhandlingene. Når det skal avsis dom, uttrer etter loddtrekning en av dommerne, dog ikke lagmannen, og en av domsmennene.

Ved behandling av begjæring om gjenopptakelse tilkalles domsmenn bare når rettens faste dommere finner det nødvendig.

§ 31. Til hovedforhandling ved herreds- og byrett og ved lagmannsrett i saker etter § 1 nr. 2 tilkalles domsmenn bare når retten på grunn av sakens art finner det påkrevd. For øvrig gjelder bestemmelsene i § 29 første ledd og § 30 tilsvarende.

§ 32. Saker etter § 1 nr. 1 c og nr. 2 anlegges ved herreds- og byrett. Andre saker etter § 1 nr. 1 kan anlegges ved herreds- eller byrett når påtalemyndigheten ikke vil påstå høyere frihetsstraff enn fengsel eller tvangsarbeid i 8 år.

Saker etter § 1 nr. 1 og 2 kan bringes inn for lagmannsrett etter reglene i straffeprosesslovens § 22 annet ledd. Bestemmelsen i straffeprosesslovens § 22 tredje ledd gjelder ikke.

§ 33. Med rettens samtykke kan saker etter § 1 nr. 1 og 2 forenes og forfølges i fellesskap i enhver rettskrets hvor noen enkelt av dem kunne være forfulgt.

Hører en straffesak under lagmannsrett, kan også andre saker som hører under herreds- eller byrett forenes med den og bringes inn for lagmannsretten etter reglene i første ledd.

Bestemmelsen i straffeprosesslovens § 138 annet ledd gjelder tilsvarende.

§ 34. I saker etter § 1 nr. 2 som fremmes særskilt, utferdiges stevning som skal fylle kravene etter straffeprosesslovens § 286 første ledd og dessuten inneholde en bestemt utforming av kravet, hva det støttes på, de bevis som vil bli ført og den påstand som vil bli nedlagt.

Saksøkeren skal i stevningen sette en frist ikke under en og ikke over to uker for saksøkte til i prosess-skrift til retten eller ved personlig fremmøte å sette fram sine innsigelser mot søksmålet og sin bevisoppgave. Under særegne omstendigheter kan retten gi saksøkte en kortere utsettelse.

Saksøkeren besørger stevningen forkynt og sender den etter forkynnelsen til retten, som straks tilsvarsfristen er ute, fastsetter tid og sted for hovedforhandlingen, med mindre retten finner det påkrevd å gi enhver av partene høve til å uttale seg en gang til innen de frister retten fastsetter. Retten gir melding om berammelsen til

21 febr. saksøkeren som sørger for innkalling av saksøkte, vitner og sak-Nr. 2. kyndige. Saksøkte skal i innkallingen gjøres oppmerksom på virkningene av uteblivelse uten lovlig forfall, jfr. § 39.

Saksøkeren plikter å utlåne forsvareren sakens dokumenter overensstemmende med reglene i straffeprosesslovens § 292.

§ 35. Når påtalemyndigheten i forbindelse med en straffesak fremmer andre krav, skal den senest samtidig med innkallingen til hovedforhandling forkynne for tiltalte og den kravet ellers er rettet mot melding om hva kravet går ut på, hva det støttes på, de bevis som vil bli ført og den påstand som vil bli nedlagt.

Dersom det gjelder krav som nevnt i § 1 nr. 2 a og c, skal Erstatningsdirektoratet varsles om saken og kan la avgi møte.

§ 36. For at en sak skal kunne bringes inn for lagmannsrett, er rettslig forundersøkelse ikke nødvendig.

For hovedforhandlingen ved lagmannsrett får reglene i straffeprosesslovens §§ 368, 374 tredje ledd, 375 og 376 tilsvarende anvendelse.

I saker om straff kreves til fellende avgjørelse i skyldspørsmålet minst fem stemmer. Det samme gjelder vedtak om å anvende dødsstraff. Andre avgjørelser treffer retten med alminnelig flertall.

§ 37. Under hovedforhandling ved herreds- eller byrett og ved lagmannsrett kan retten alltid avskjære bevisførsel når føring av beviset antas uten betydning for sakens utfall. Rettslige og utenrettslige forklaringer eller erklæringer kan leses opp uten hinder av reglene i straffeprosesslovens § 332, jfr. § 366, når det anses ubetenkelig og forklaringen eller erklæringen er avgitt av personer som er avgått ved døden eller er forsvunnet, eller når innkalling til muntlig avhør er forbundet med særlige vansker eller kostnader.

§ 38. I saker etter § 1 nr. 2 skal det oppnevnes offentlig forsvarer for saksøkte når retten finner det nødvendig på grunn av sakens særegne art og saksøkte har søkt om det.

§ 39. Uteblir saksøkte uten lovlig forfall, eller nekter han å forklare seg eller godkjenner han saksøkerens påstand, kan saksøkeren i saker etter § 1 nr. 2 forlange at retten avsier dom på grunnlag av saksøkerens framstilling av sakens sammenheng for så vidt den ikke strider mot vitterlige kjensgjerninger og er meddelt saksøkte, jfr. § 34 tredje ledd siste punktum.

Kap. VI. Rettsmidler.

§ 40. Til fornyet behandling ved lagmannsrett av saker etter denne lov trenges samtykke av Høyesteretts kjæremålsutvalg.

Bestemmelsen i straffeprosesslovens § 401 første ledd gjelder ikke når saker etter § 1 nr. 2 om andre krav enn inndragning begjæres tatt under fornyet behandling ved lagmannsrett.

§ 41. Avgjørelser av herreds- eller byrett av erstatningskrav 21 febr. kan ikke tas under særskilt fornyet behandling ved lagmannsrett, Nr. 2. men kan ankes inn for Høyesterett.

Avgjørelser av herreds- eller byrett av andre krav etter § 1 nr. 2 enn inndragning og erstatning kan ikke etter særskilt anke bringes inn for Høyesterett. Bestemmelsene i tvistemålslovens § 6 annet ledd gjelder dog tilsvarende.

§ 42. Når sak om straff eller inndragning innbringes til fornyet behandling ved lagmannsrett, kan det ikke fremmes anke til Høyesterett over avgjørelser av krav etter § 1 nr. 2 som har vært pådømt sammen med straffe- eller inndragningskravet.

§ 43. Ved anke i saker etter § 1 nr. 1 og 2 trenges samtykke av Høyesteretts kjæremålsutvalg. Slik samtykke kreves dog ikke:

1. Når domfelte anker over avgjørelse av straffekrav og er idømt dødsstraff, frihetsstraff over seks år i lagmannsrett eller ubetinget frihetsstraff over ett år i forhørsrett, herredsrett eller byrett.
2. Når påtalemyndigheten anker over avgjørelse av straffekrav og har nedlagt påstand på straff som nevnt i nr. 1.
3. Når påtalemyndigheten eller Erstatningsdirektoratet anker til gunst for domfelte.

Bevisopptakelse etter foranledning av partene i henhold til straffeprosesslovens § 390 er avhengig av samtykke fra Høyesteretts kjæremålsutvalg.

§ 44. Når Høyesteretts kjæremålsutvalg henviser anken over en avgjørelse av straffekrav eller inndragningskrav til prøvelse i Høyesterett, skal kjæremålsutvalget også henwise til behandling i Høyesterett andre krav som er pådømt i saken og er begjært prøvet ved anke eller fornyet behandling. For øvrig gjelder reglene i straffeprosesslovens § 387 tilsvarende når det er anket over avgjørelser av krav som nevnt i § 1 nr. 2.

For Høyesteretts adgang til å prøve avgjørelser av andre krav etter § 1 nr. 2 enn inndragning gjelder samme regler som i tvistemål.

§ 45. Når det er anket over avgjørelsen av et straffekrav, skal Høyesterett også prøve avgjørelsen av krav etter § 1 nr. 2 for så vidt kravene beror på avgjørelsen av straffekravet og har vært pådømt i samme sak som dette.

Reglene i første ledd gjelder tilsvarende ved fornyet behandling ved lagmannsrett.

§ 46. I saker etter § 1 nr. 2 skal begjæringen om fornyet behandling og ankeerklæringen inneholde både det som er nevnt under nr. 1—3 og nr. 4—9 i tvistemålslovens § 365.

§ 47. Bestemmelsen i straffeprosesslovens § 379 annet ledd gjelder tilsvarende ved fornyet behandling av saker etter § 1 nr. 2.

21 febr. § 48. Det skal beskikkes offentlig forsvarer for saksøkte under Nr. 2. ankeforhandlingen i saker etter § 1 nr. 2.

§ 49. Fristen for kjæremål er 8 dager regnet fra den dag da den angrepne avgjørelse ble truffet, hvis ikke annet er bestemt.

Når krav om avskjed eller rettighetstap etter § 1 første ledd, jfr. annet ledd og § 10 i lov om utreinsking i offentlig teneste er pådømt uten forbindelse med andre krav, er fristen for påtalemyndighetens anke eller begjæring om fornyet behandling to måneder fra dommens avsigelse. Det samme gjelder hvor kravet er pådømt sammen med andre krav og avgjørelsen av disse ikke angripes ved rettsmidler innen utløpet av de vanlige frister.

Kap. VII. Forskjellige bestemmelser.

§ 50. Dødsstraff som idømmes i borgerlige saker fullbyrdes ved skytning fra en sluttet tropp av minst 10 politimenn under ledelse av politimesteren eller i hans sted en annen politiembetsmann og i nærvær av en lege. Forsvareren og i tilfelle den prest som har beredt domfelte til døden, har adgang, likeså representanter for offentlige myndigheter som politimesteren gir tillatelse. Fullbyrdelsen skjer under utelukkelse av offentligheten.

Protokoll over handlingen føres av politimesteren eller hans stedfortreder.

Nærmere regler om fullbyrdelse av dødsstraff etter denne paragraf, og om hvorledes det skal forholdes med liket, gis av Kongen eller den han bemyndiger.

§ 51. At domfelte i en sak etter denne lov søker om benådning er ikke til hinder for at straffens fullbyrdelse påbegynnes med mindre det særskilt blir bestemt av vedkommende departement eller av den påtalemyndighet som søknaden sendes inn gjennom.

§ 52. Enhver som forsettlig eller uaktsomt overtrer forskrifter som er gitt i medhold av § 13 annet ledd eller unnlater innen den fastsatte frist å gi opplysninger m. v. etter § 20, § 22 annet ledd eller § 23 eller gir uriktige opplysninger, straffes med bøter eller fengsel inntil 1 år eller med begge deler. Istedenfor fengsel kan fastsettes tvangsarbeid. Overtredelsen behandles som forseelse og forfølges etter denne lov.

§ 53. Det skal ikke betales gebyr til statskassen for handlingen av saker etter denne lov.

§ 54. Bestemmelsene om saksomkostninger i tvistemål får tilsvarende anvendelse i saker etter § 1 nr. 2.

§ 55. Når det ved overtredelse så vel av landssviklovgivningen som av andre straffebestemmelser blir fastsatt en felles bøtestraff

i henhold til straffelovens § 63, første ledd, jfr. § 64, gjelder for 21 febr. bøtene reglene i landssviklovens §§ 6—9 i stedet for straffelovens Nr. 2. §§ 27 og 28.

§ 56. Denne lov trer i kraft 15 mars 1947.

Følgende bestemmelser oppheves:

- 1) Provisorisk anordning av 15 desember 1944 om tillegg til straffelovgivningen om forræderi (landssvikanordningen) kapitel III og § 49;
- 2) provisorisk anordning av 16 februar 1945 om rettergang i landssviksaker;
- 3) midlertidig lov av 29 september 1945 om tillegg til straffeprosessloven av 1 juli 1887;
- 4) lov av 22 februar 1946 om tillegg til straffeprosessloven av 1 juli 1887;
- 5) mellombels lov frå 28 juni 1946 om tillegg til straffeprosesslovgevinga.

De hittil gjeldende regler om saksbehandlingen for domstolene skal fortsatt gjelde i saker hvor hovedforhandling i første instans er åpnet før denne lov trer i kraft. Reglene om rettsmidler i denne lov (kapitel VI, jfr. § 5) skal gjelde når den angrepne avgjørelse er avsagt etter at loven er trådt i kraft.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 21 februar 1947.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Midlertidig lov om tillegg til lov av 28 mars 1912 21 febr.
om suspensjon av statsborgerlig stemmerett. Nr. 3.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 14 februar 1947 sålydende:

I.

Lov av 28 mars 1912 om suspensjon av statsborgerlig stemmerett gis følgende midlertidige tillegg:

Dersom saken gjelder overtredelse av noen av de straffebud som er nevnt i lov (provisorisk anordning) om rettergang i landssviksaker § 1 nr. 1 a—c, inntretr suspensjonen ved utferdigelse av erklæring om offentlig tiltale som omhandlet i nevnte lovs (anord-

21 febr. nings) § 18 (§ 10). Hvis erklæringen ikke blir opphevet eller for-
 Nr. 3. følgingen innstilt, varer suspensjonen inntil endelig forelegg eller
 dom eller inntil det er avgjort at vedkommende ved det endelige
 forelegg eller den endelige dom ikke vil tape sin stemmerett.

II.

Denne lov trer i kraft straks.

Samtidig oppheves provisorisk anordning av 4 mai 1945 om tiltak for å hindre at landssvikere avgir stemme ved offentlige valg.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 21 februar 1947.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

21 febr. **Midlertidig lov om tillegg til luftvernlovgivning.**
 Nr. 4. g e n.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 14 februar 1947
 sålydende:

I. Ekspropriasjon.

§ 1. Departementet eller den dette gir myndighet, kan mot erstatning kreve avstått til staten eiendomsrett til eller annen rådighet over fast eiendom, løsøre av ethvert slag og elektrisk kraft som trengs til tiltak av ikke militær art som tar sikte på å forebygge skade på sivilfolket ved fiendtlig åtak eller på å råde bot på slik skade.

Departementet kan gi en kommune tillatelse til å kreve slik avståing.

Erstatningen fastsettes ved skjønn.

Avståing til staten kan kreves gjennomført straks, selv om erstatning ikke er fastsatt. Skjønnslovens § 55 gjelder ikke. Når det er nødvendig, kan kravet settes igjennom ved politiets hjelp.

II. Utskrivning.

§ 2. Departementet eller den dette gir myndighet kan skrive ut arbeidsføre innbyggere mellom 18 og 65 år til tjeneste for å forberede eller sette i verk tiltak som § 1 nevner.

Fritatt for utskrivning er de som er fritatt for verneplikt etter lov om verneplikt og utskrivning av 21 juni 1929, § 7, første punktum, og dessuten fylkesmenn, ordførere, tjenestemenn ved Norges

Statsbaner, Postverket, Telegrafverket og fengslene. Departementet 21 febr.
kan fritta andre. Nr. 4.

Den som utfører militærtjeneste, kan ikke kalles inn til tjenestgjøring etter denne paragraf. Det samme gjelder kvinne som er fruktsommelig, eller som har barn under 10 år hos seg.

De som skrives ut, kan kalles inn til øving. Så langt det er råd, skal øvingene legges slik at de tjenestepiktige ikke trenger å være borte fra sitt arbeid eller sitt hjemsted.

Den som mener at han uriktig er tatt med i utskrivningen eller kalt inn til tjenestgjøring, kan anke til departementet.

§ 3. Offentlige og kommunale myndigheter, enkeltpersoner og institusjoner plikter å gi opplysninger til bruk for utskrivningen, når det blir krevd.

III. Egenbeskyttelse.

§ 4. Enhver som eier eller bruker fast eiendom, kan pålegges å sette i verk tiltak for å forebygge eller råde bot på skade ved åtak som § 1 nevner, så som:

- å skaffe seg og vedlikeholde redskap til brannsløkking, gassmasker og annet utstyr til vaktmannskap, forbindelsessaker og annet sanitetsmaterieil,
- å foreta rydding, maskering og blinding av eiendommen,
- å foreta varig innredning av tilfluktsrom i nybygg og i eldre hus ved hovedombygging,
- å foreta avstiving og midlertidig innredning av rom til tilfluktsrom i eldre hus.

Eieren (brukeren) plikter å gi vedkommende myndighet adgang til eiendommen for å føre kontroll med at slike pålegg blir etterkommet.

Blir et pålegg etter denne paragraf ikke etterkommet, kan stat eller kommune la det som pålegget går ut på, utføre for eierens (brukerens) regning. Stat og kommune kan også ellers sette i verk arbeider på eiendommen til det formål første ledd nevner.

§ 5. Utgifter til tiltak etter § 4, første ledd, skal eieren (brukeren) betale, når det gjelder tiltak for å forebygge eller råde bot på skade på eiendommen eller på folk eller gods der. Omfatter tiltaket flere eiendommer eller tar det sikte på å beskytte disse eller folk eller gods der, fordeles utgiftene mellom eierne eller brukerne etter regler som departementet gir.

Utgifter til arbeider etter § 4, siste punktum, betales av stat eller kommune.

Lider eier (bruker) tap eller skade ved slike arbeider eller ved annet tiltak etter § 4 som han ikke selv skal betale utgiftene til,

21 febr. har han krav på erstatning, såfremt tapet eller skaden ikke må regnes for uvesentlig. Erstatningen utres av den som skal bære utgiftene til tiltaket. Spørsmålet om erstatning skal tilkjennes og i tilfelle med hvilket beløp, avgjøres ved skjønn. Arbeidet kan settes i verk eller tiltaket kreves utført, selv om spørsmålet om erstatning ikke er avgjort.

§ 6. Eier eller bruker som er misfornøyd med pålegg som er gitt, eller arbeid som skal settes i verk etter § 4, kan anke til departementet. Anken har ikke oppsettende virkning, med mindre den myndighet som har gitt pålegget eller setter i verk arbeidet, bestemmer det.

IV. Evakuering.

§ 7. Kongen kan gi forskrifter om evakuering av folk og gods fra område der en i krig venter åtak av fienden.

Til å hjelpe til med evakuering kan det nevnes opp lokale nemnder, som Kongen gir nærmere regler om. Evakueringsmyndighetene kan også kreve hjelp av andre offentlige myndigheter, enkeltpersoner og institusjoner.

§ 8. Når evakuering settes i verk, plikter folk som skal flytte, å reise til den tid, på den måte og til de steder som blir fastsatt. De må ikke flytte tilbake eller til annet evakuert område før de får samtykke til det. Flytting av gods kan kreves utført av den som eier eller rår over godset, eller settes i verk av evakueringsmyndighetene.

Den som eier eller rår over jernbane, fartøy, motorkjøretøy eller annet transportmiddel, kan pålegges mot vederlag å transportere folk og gods som skal flyttes. Vederlaget betales etter takster som departementet fastsetter. Slike takster kan fastsettes for hele riket eller for deler av det.

§ 9. Eier eller bruker av hus kan pålegges mot vederlag å ta imot folk som er evakuert, og gi dem husvær med senger og annet nødvendig utstyr, lys og brensel. Det som etter vedkommende myndighets skjønn er uomgjengelig nødvendig for innehaveren selv eller hans husstand eller til utøvingen av hans næringsvirksomhet, skal dog ikke kreves avgitt.

Vederlaget betales etter takster som departementet fastsetter. Det kan settes til et bestemt beløp pr. dag for hver person som blir innkvartert. Slike takster kan fastsettes for hele riket eller for deler av det.

Utgifter til opphold for evakuerte som ikke selv kan betale for seg, og heller ikke har noen forsørgelsespliktig som kan betale, bæres av staten eller av den kommune de er evakuert fra, etter nærmere regler som departementet gir.

V. Forskjellige bestemmelser.

21 febr.

Nr. 4.

§ 10. Kommunen plikter å bestride utgiftene ved den nødvendige drift av kommunens sivile luftvern, herunder utgifter til oppbevaring og vedlikehold av dets anlegg og utstyr, utgifter til lønninger og andre utgifter til det sivile luftverns personell, utenom dets lokale administrasjon og det faste politikorps.

§ 11. Departementet gir nærmere forskrifter til gjennomføring av bestemmelsene i denne lov. Forskrifter etter §§ 2 og 3 skal inneholde regler om skyss, kost og husvær for tjenstpliktige og om de skal ha betaling for tjenstgjøring.

§ 12. Overtredelse av denne lov eller av forskrifter som er gitt med hjemmel i den, straffes med bøter inntil kr. 50 000 eller med fengsel inntil 1 år eller med begge disse straffer, hvis ikke forholdet rammes av et strengere straffebud. Det samme gjelder forsøk på og medvirkning til slik overtredelse.

Overtredelsene er forseelser.

§ 13. Denne lov trer i kraft straks og gjelder til 1 juli 1949.

Samtidig oppheves:

1. Provisorisk anordning av 22 april 1940 om ekspropriasjon og utskrivning m. v. til sivilt vern, og
2. Bestemmelser av 18 juni 1942 om tjeneste i det sivile luftvern, jfr. lov av 27 september 1946 om okkupasjonslovgivningen § 1.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 21 februar 1947.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Midlertidig lov om betinget fritaking for inn- 21 febr.
tektsbeskatning av gevinst ved forsikring, Nr. 5.
krigsskadetrygd eller annen erstatning for tap
av driftsmidler i næring.

VI HAAKON, Norges Konge, gjør vitterlig:

at Oss er blitt forelagt Stortingets vedtak av 14 februar 1947 sålydende:

§ 1. Gevinst ved forsikring, krigsskadetrygd eller annen erstatning for tap av bygning eller annet driftsmiddel i næring kan, for så vidt den etter vanlige regler ville være skattbar, kreves fritatt for inntektsbeskatning, når og så langt forsikringssummen, tryg-

21 febr. den eller erstatningen aktes brukt til å anskaffe nytt tilsvarende Nr. 5. driftsmiddel.

Fritakingen omfatter ikke renter av forsikrings-, trygde- eller erstatningssum.

For gevinst ved tap av skip gjelder lov av 7 juni 1918 med tilleggslover.

§ 2. Vilkår for fritaking etter denne lov er:

1. At det nye driftsmiddel blir anskaffet (eller kontrahert) innen 3 år etter at det utgatte driftsmiddel er tilintetgjort. Under særegne forhold kan vedkommende departement samtykke i at denne frist blir forlenget. Fristen utløper dog ikke i noe tilfelle før utgangen av 1948.
2. At den for beskatning fritatte gevinst anvendes til nedskrivning av det nye driftsmiddels kostpris så snart avskrivning kan foretas. For denne nedskrivning tilstås ikke skattyteren fradrag ved inntektsansettelsen. Det derved framkomne beløp anses da som kostpris for det nye driftsmiddel ved beregning av avskrivninger senere år.
3. Forsikringssummen, trygden m. v. må ikke disponeres på annen måte, men forbli hos den skattepliktige. Inntil det nye driftsmiddel er levert må den skattepliktige til sikkerhet for skatter til stat og kommune deponere et beløp som blir å fastsette av vedkommende departement. Dette fastsetter også den måten som beløpet skal deponeres på.
4. Erklæring om at forsikringsbeløp er eller vil bli brukt på denne måte må være avgitt overfor departementet innen 1 mars i det år ligningen utføres. Krav om fritaking for beskatning i henhold til denne lov må være satt fram overfor ligningsnemnda innen samme frist.
5. Hvis forsikringssummen helt eller delvis disponeres på annen måte, blir etterligning av en forholdsmessig del av gevinsten å foreta ved første ligning. I tillegg til vedkommende skattebeløp blir å svare renter av dette med 5 prosent pr. år fra utløpet av den siste skattetermin i det år da beløpet skulle vært inntektslignet.

§ 3. Denne lov trer i kraft 1 januar 1947 og blir første gang å bruke ved skatteligningen til stat og kommune for 1947—48. Administrasjonsrådets vedtak av 25 september 1940 om betinget fritaking for inntektsbeskatning av gevinst ved forsikring, krigsskade-trygd eller annen erstatning for tap av driftsmidler i næring faller bort samme dag.

Når betinget fritaking for beskatning er innrømmet av vedkommende departement i samhøve med bestemmelsene i nevnte

vedtak, får dette tilsvarende virkning som fritaking i samnhøve med 21 febr. denne lov. Dette gjelder også når fritaking er innrømmet av en ligningssjef etter fullmakt fra departementet. Nr. 5.

Ti har Vi antatt og bekreftet, liksom Vi herved antar og bekrefter samme som lov, under Vår hånd og rikets segl.

Gitt på Oslo slott 21 februar 1947.

HAAKON

(L. S.)

Einar Gerhardsen

Leif Østern

Kongelig resolusjon.

21 febr.

I. — — — —

II. Den myndighet som etter lov om betinget fritaking for inntektsbeskatning av gevinst ved forsikring, krigsskadetrygd eller annen erstatning for tap av driftsmidler i næring blir å utøve av vedkommende departement, legges til Finans- og tolldepartementet.

Kongelig resolusjon.

21 febr.

I medhold av midlertidig lov om fredning av saltvannsfisk av 6 mai 1938, § 6, bestemmes at det på følgende områder i Trondheimsfjorden m. v. er forbudt å fiske med snurrevad: Beistadfjord.

I. 1. Feltet som ligger innenfor linjen Rambergsholmen (Beistadsundet innbefattet) — Hoøyas vestre ende — Hustadøen (Mære kirke i Hustadøen).

2. Verrasundet vestenfor linjen Galgeneset—Skjelstad. Trondheimsfjorden.

3. Borgenfjorden syd til linjen Rostadnesset—Høsholmen.

4. Utfor Verdal øst for linjen Tronestangen—Skånestangen.

5. Utenfor Levanger, syd for linjen Borgøya—Viken.

Strindfjorden med bifjorder.

6. Asenfjorden og Stjørdalsfjorden innenfor linjen Manneset—Våberget—Fiskvikgrunnen—Midtsannan.

II. Overtredelse av dette forbud straffes med bøter. Ulovlig fanget fisk — eller dens verdi — samt ulovlig brukt redskap kan ved dom inndras til fordel for statskassen.

III. Forbudet trer i kraft straks og gjelder til utgangen av 1949. Fra samme tid oppheves punkt 1 i kgl. resolusjon av 17 april 1936 om forbud mot bruken av snurrevad i Borgenfjorden og i et område utenfor.

21 febr. **Kongelig resolusjon.**

I medhold av § 1 i midlertidig lov av 18 juni 1938 om omsetning av råfisk bestemmes:

I. Det er forbudt å tilvirke, omsette og utføre torsk, sei, hyse, lange, brosme, flyndre, kveite, blåkveite, steinbit og uer som er ilandbrakt eller brakt i havn på kyststrekningen fra og med Finnmark til og med Nord-Møre herunder også trålfanget fisk og fisk fra fjerne farvann, når fisken ikke er kjøpt gjennom Norges Råfiskelag, hvis vedtekter er godkjent av Fiskeridepartementet. Bestemmelsen er ikke til hinder for tilvirking av egen fangst, men omsetning og utførsel av denne fisk kommer inn under samme bestemmelser som fisk kjøpt gjennom laget. Forbudet gjelder også for biprodukter av de nevnte fiskesorter. Forbudet omfatter ikke fisk som omsettes i levende tilstand.

II. Norges Råfiskelag kan dispensere fra forbudet.

III. Fiskeridepartementet bemyndiges til:

a) Å fastsette eventuelle bestemmelser til kontroll av gjennomførelsen og overholdelsen av det under romertall I fastsatte forbud.

b) Å fastsette bestemmelser om revisjon av Norges Råfiskelags regnskaper og å ansette offentlig kontrollør ved laget.

c) Å oppnevne en appellinstans til behandling av klager over lagets virksomhet fra andre enn fiskere, samt til å utferdige nærmere bestemmelser om appellinstansens sammensetning og virksomhet.

IV. Overtredelse av disse bestemmelser eller medvirking til eller forsøk på overtredelse straffes med bøter.

V. Denne resolusjon trer i kraft straks og gjelder inntil videre. Fra samme tid oppheves forordning om omsetning av råfisk av 18 desember 1941 med endring av 10 november 1943.

Utgi ver: Statsråd-sekretær Leif Østern.